

Előrebocsátom, mai témánk nem egy könnyű téma, nem szívesen mászok bele, de előbb vagy utóbb muszáj lesz beszélni erről is. Egyre többen panaszkodnak, mesélnek történeteket a helyi rendőrök visszaéléseiről, túlkapásairól, hatáskörük túllépéséről, kihívó viselkedéséről. Íme egy történet:

Borbély István 50 év körüli szombatfalvi lakos, egy építkezési cég munkálatvezetője. A hősök sírja mellett lakik, ez fontos részlet. Egy szép napon az udvaron dolgozgatott, munkaruhában, mikor felesége megkérte, vigye be autóval munkába. Autóba pattant, kutyástól, bevitte feleségét, majd jött hazafelé.

Mit ad Isten, pont Szentannai doktor temetését tartották az utcájukban, és mikor tért volna be balra, a hősök sírjánál, nem lehetett. Egy állami rendőr, aki ott irányította a forgalmat, **udvariasan elmagyarázta neki**

, hogy egyféle egyirányú forgalmat állítottak fel az utcában, és hiába, hogy neki csak 20 métert kellene mennie, nem teheti meg. De ha az utca másik oldalán hajt be, akkor haza tud menni.

Elment a főúton az utca másik bejáratához, és tért volna be, mikor egy ott álldogáló helyi rendőr tett néhány lépést feléje, majd **két kezét oldalról rárakta az autóra**. Mutatja is a helyszínen, pontosan hogyan történt.

Borbély azt mondja, látta, hogy a rendőr jön arrafelé, de nem volt egyértelmű számára, hogy azt szeretné, hogy álljon meg. Főleg, hogy a másik rendőr azt mondta, itt behajthat. A kézrátétel után a rendőr azt állította, hogy ő el akarta ütni.

Emelkedett hangú szóváltás következett.

Borbély elismeri, hogy ő is felemelte a hangját. Azt is elismeri, hogy tegezte a rendőrt, akinek az apjával is tegező viszonyban van, erre a rendőr kikérte magának, hogy ne tegezze. És azt is **kérte, hogy vegye ki a kezét a zsebéből**, majd azt, hogy ne mozogjon, miközben beszél.

Borbély **megkérdezte pimaszul**, milyen törvény kötelezi őt, hogy kivegye a kezét a zsebéből. A rendőrnek volt egy társa is, aki többször is megkérdezte: „Ai băut?” Azaz, hogy ivott-e. Mondta, hogy nem.

A rendőrök szerették volna leigazoltatni, de nem voltak nála az iratok. Elismeri, hogy ez egy

nagy tévedés volt részéről, hogy bepattant az autóba munkaruhában, s az iratokat otthon felejtette. Mondta a rendőröknek, ott vannak az iratok otthon, az utca másik felében, elhozza őket. A rendőrt ez nem érdekelte, inkább hívatott egy autót a rendőrségről, és bevitték az őrsre, miután megmotozták tetőtől talpig.

Borbély túlzásnak tartja, hogy egy egyszerű leigazolásra bekapcsolt fény- és hangjelzéssel tépettek végig a városon, a körforgalmakba a kijáratú sávon hajtottak be, kikerülve az autósorú.

A rendőrségre behívták a hősök sírjánál szolgálatot teljesítő állami rendőrt, aki egy kis kutyán leellenőrizte a személyazonosságát, majd megfújatta. Az alkoholteszt eredménye negatív lett. Borbély **nem érti, miért kellett őt is bevigyék nagy szirénázással a rendőrségre**, majd behívják az állami rendőrt is, mikor ott kint a helyszínen le tudták volna rendezni a leigazolást is és az alkoholtesztet is.

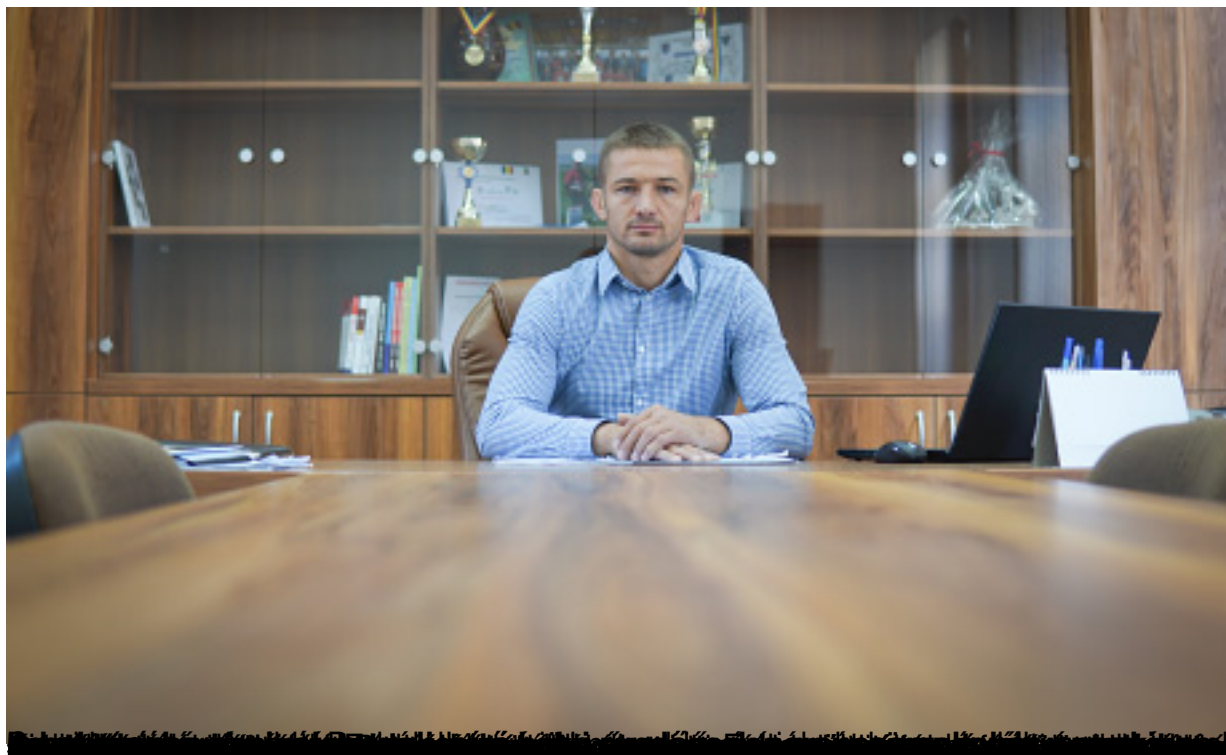
A „bűnös” nevére kiállítottak egy 400 lejes büntetést, melyen azt írja indoklásnak, hogy „a refuzat să se legitimeze”. Borbély állítja, ő többször is mondta, hogy az utca másik végén vannak az iratai, szívesen elhozza őket.

A történet röviden ennyi, egyetlen dolgot nem említettem, ami talán a legfontosabb, és ami arra készítette Borbélyt, hogy megszelleztesse az ügyet: mikor a rendőrségen voltak, **a rendőr egy adott pillanatban odajött hozzá, és azt mondta neki: „Te csöves!”**

Borbély úgy érzi, hogy ő, aki becsületes adófizetője ennek a városnak, és az adójának egy része a helyi rendőrséghez megy, nem azt érdemli, hogy bűnözőként kezeljék, majd lecsövesezzék, mert otthon felejtette az iratait.

Lássuk a rendőrség véleményét is

László Szabolcs, a helyi rendőrség parancsnoka másképp látja picit a dolgokat.

Kétségkívül a középén van, ha egyáltalán van. Mindkét fél az autón látható kéznyomokkal

Mindkét fél tévedett egy adott ponton

Ha bármelyik fél **bölcsebb lett volna picit**, a dolgok nem durvulnak így el.

Nem is biztos, hogy azt kell keresni, hogy ebben az esetben ki hol tévedett, hanem inkább azt,

hogy **miként lehetne közelebb hozni a két felet**, az állampolgárokat és a helyi rendőröket, hogy egymásért és ne egymás ellen legyünk.

Egyfelől úgy érzem, a helyi rendőrök lehetnének emberségesebbek. És itt most nem azokra gondolok, akik már azok, hanem azokra, akik még nem annyira.

Akiknek elmeséltem ezt a történetet, úgy érezték, hogy **túlkapás történt a rendőr részéről**, hiába magyarázza el a rendőrparancsnok, hogy minden törvényes volt.

Egyetértettünk abban, hogy a helyi rendőröket nem olyanoknak szeretnénk, mint a régi állami rendőröket. Nem a logikátlan államhatalom buta börtönőreit szeretnénk látni bennük, hanem **egy lakosságbarát csapatot**, amely nem a hatalom, hanem a közösség érdekeit szolgálja. És **a szolgálat szón van a hangsúly**, amibe az erőfitogtatás csak szélsőséges esetben fér bele.

El tudom fogadni, hogy ők másképp látják a rendet, beszélgetésünk alatt a rendőrparancsnok többször elmondja, hogy valószínűleg civil szemszögből ez másképp látszik. Teljesen megértem, hogy megvédte az embereit, szép részéről. Mégis reménykedem, hogy azért a gyűlésen szól nekik, hogy lehetett volna ezt szebben is, elegánsabban is.

Nem akarok mélyen belemenni a részletekbe, kielemezni ilyeneket, hogy hogy van az, hogy az egyik rendőr végig kikéri magának, hogy a sofőr ne tegezze, közben a másik rendőr végig tegezi a sofőrt.

Kár elveszni a részletekben, mert **civil szemmel nézve szinte minden részlet gáz**, ezért inkább csak jelezzük, hogy ez így nem jó, változást várunk, és bízunk benne, hogy néhány év múlva a helyi rendőrség összes tagjára fel fogunk tudni nézni, nem csak néhányra.

Remélem, hogy idővel a rendőrök is megértik, amit nekünk valamikor a cserkész-vezetőképzőben legfontosabb leckeként tanítottak: **a tiszteletet nem lehet erőből kikövetelni**, azt ki kell érdemelni.

Másfelől **a lakosság szemléletváltására is szükség van**. Szomorú látni, hogy sokan vannak, akiket ha szabályszegés közben rajtakapnak, akkor ahelyett, hogy azt mondják, „**bocs, tévedtem, igyekszem nem megismételni**”, támadásba mennek át, és elkezdik azt firtatni, hogy ki és milyen jogon kéri ezt rajtuk számon. Hogy van-e joga annak a valakinek foglalkozni ezzel.

Ez előfordul akkor is, mikor járókelőként megszólítod az előtted menőt, mert eldobott egy szemetet, vagy bicikliként jelzed az autósnek, hogy a biciklisávon áll, de akkor is, mikor újságíróként lefotózol közterületen valamit, amit valaki titkolni akar, vagy helyi rendőrként jelzed valakinek, hogy rossz helyre parkolt. Úgy néznek rád, mintha levegő lennél, és erőből be akarják bizonyítani, hogy nekik van joguk bármire, neked pedig nincs semmire.

Amíg ez a mentalitás jelen lesz, és nem azt nézzük, hogy a helyi rendőrnek igaza van-e, mikor megszólít, hanem azt, hogy van-e joga ezt megtenni, addig nekünk sem lesz jobb. A feszültség csak nő, és olyankor robban ki, mikor épp valaki haza akar menni az utcájába.

Borbély István valószínűleg nem csak azt kapta, ami neki járt, hanem azt is, ami felgyűlt abban a rendőrből az elmúlt időszakban a polgárokkal való kölcsönhatás következtében. Nyilvánvaló, hogy ennek nem így kellene működnie, de a rendőr is emberből van, és mind emberből vagyunk. Ha egész nap kapjuk a pofonokat, könnyen lehet, hogy mikor visszaadunk egy-egy pofont, akkor az erősebb, mint az, amire épp reagálunk, mert ott van bennünk az egész nap alatt összegyűlt sok kicsi. A legtöbb így működünk.

Amíg nem vagyunk képesek a helyi rendőrt emberszámba venni, ha nem is rendőrszámba, nem várhatjuk el, hogy ő is emberszámba vegyen minket.

A tisztelet úgy működik csak, ha kölcsönös

Ahhoz, hogy a helyi rendőrség végezni tudja a feladatát, ahhoz arra is szükség van, hogy mi rendőrnek tekintsük őket. Mert ha mi sem viselkedünk velük úgy, akkor mit várunk el azoktól, akiktől a rendőrök meg kellene, hogy védjenek minket.

Ennél jobbat nem tudok jelenleg. **Próbáljuk szeretni őket és próbáljuk úgy érezni, hogy a mieink!**

Ha mi megtettünk mindent, s ők még mindig elvannak szállva maguktól, akkor jövő ilyenkor szóljatok, és kitalálunk valamit. Mert annak tényleg semmi értelme, hogy egy olyan helyi rendőrségünk legyen, ami nem a mienk.

Bocs, ha túlleztem picit, de **féltem csak úgy belehajítani az internetbe**, mert az csak fokozta volna a feszültséget. Ahhoz pedig, hogy a helyi rendőrség megszületése egy sikersztori legyen hosszútávon, mindnyájunk érdekében, pont ezt a feszültséget, ezt az ellentétet kellene csökkenteni, ehhez pedig mindkét fél partner kellene, hogy legyen. Hajrá!